

WEDU: GENERAȚIA C

NR. 2 / IANUARIE 2012

Wedu: Generația C

Revistă de atitudine, creată de tineri, pentru tineri

NR. 2 / IANUARIE 2012

IOANA EVELINA MIU	Ce-am fost și... ce-o să fiu	1
ȘERBAN-GEORGE NECSA-DAMACUS	Fobie de realitate	1
CRISTIAN GHINGHEȘ	Anturajul spune multe despre noi, uneori chiar totul	2
VICENȚIU-EDUARD DINE	E timpul, e timpul...	3
COSTIN-FLORIAN MIRON	Adolescent în 2065. Impresii. 52	3
CRISTIAN GHINGHEȘ	De ce nu sunt de acord cu dreptul de vot la 16 ani	4
MARIA MAGDALENA SIMION	Viața de zi cu zi	4
MĂDĂLIN BLIDARU	Sfaturi pentru promovarea și comunicarea online	5
COSTIN-FLORIAN MIRON	Primul meu DMD (deputy memory device)	5
ELENA GĂINĂ	Ordine în gânduri	6

COLECTIV DE REDACȚIE

Costin-Florian MIRON (Editura Universității din București)

Doru ȘTEFĂNESCU (Social IT)

Elena GĂINĂ (Colegiul Național de Informatică Tudor Vianu, București)

Ioana Evelina MIU (Colegiul Național Alexandru Lahovari, Râmnicu Vâlcea)

Iulia ARION (Colegiul Național David Prodan, Cugir)

Lucian APOSTOL (Social IT)

Mădălin Blidaru (Colegiul Național Unirea, Focșani)

Olimpiu ISTRATE (Universitatea din București)

Sebastian IRIMIA (Social IT)

Revista "Wedu: Generația C" este realizată printr-un parteneriat între
Social IT și Consiliul Național al Elevilor

Fondator: Doru Ștefănescu

Online: www.wedu.ro/revista

Ce-am fost și... ce-o să fiu

De **Ioana Evelina Miu**,

"A mai trecut un an..." (Asta pentru ca într-adevar a trecut – incredibil, nu !? —). Si ce daca? O sa mai treaca inca unul, si inca unul, si tot asa, pana cand intr-un final o sa né trezim cu totii batrani. Nu am crezut niciodata ca trecerea timpului e o problema. Nu o sa fac asta nici acum pentru ca, din punctul meu de vedere, faptul ca a mai trecut un an este extraordinar. Da, asa e! Extraordinar pentru ca am reusit sa mai depasesc o etapa a vietii mele, pentru ca am cunoscut oameni de la care am invatat foarte multe lucruri, extraordinar pentru ca am reusit, cu ajutorul lui Dumnezeu, sa invat si sa impartasesc, sa ma schimb, sa fiu mai buna.

E 2012 si 5 ore. Abia am ajuns acasa.

Dincolo de toate problemele si nemulțumirile mele, 2011 a fost un an pe cinste! A fost un an al pierderii si regasirii, al certurilor si impacarilor, al revoltelor si al pacii. A fost deopotriwa rau si bine. A fost inca un an alaturi de familia mea, de prietenii mei, dar mai ales, alaturi de mine. Ce am invatat? Cred ca cea mai de pret lectie a fost aceea ca lucrurile trecatoare, trec (stiu ca nu suna ca o concluzie prea isteata), insa lucrurile importante (adica oamenii) raman, te asteapta, te indruma.

Poate ca pentru prietenii mele nu a fost cel mai infloritor an, dar am reusit sa imi tin aproape oamenii care conteaza, oamenii carora le multumesc din suflet pentru tot ce au facut. Cat despre cei care au ales sa se indeparteze... Sentimentele mele nu s-au schimbat. Schimbarile in ceea ce priveste sentimentele se produc, cred eu, foarte greu si, cu siguranta, fara catalizatori. Asa ca, niciodata nu e prea tarziu.

2012? Urmeaza un an foarte greu pentru mine, un an al incercarilor pe toate planurile, incercari pe care sper sa le trec cu bine. Sper, de asemenea, sa am intelepciunea sa depasesc orice situatie, dar mai ales sa fiu sanatoasa si sa am parintii alaturi de mine. Strategia? Vine din poezia mea preferata...

GLOSSA – M. Eminescu

Vreme trece, vreme vine, Toate-s vechi și nouă toate; Ce e rău și ce e bine Tu te-ntreabă și socoate; Nu spera și nu ai teamă, Ce e val ca valul trece; De te-ndeamnă, de te cheamă, Tu rămâi la toate rece.

Multe trec pe dinainte, In auz né suna multe, Cine tine toate minte Si ar sta sa le asculte?... Tu asaza-te deoparte, Regasindu-te pe tine, Când cu zgomote desarte Vreme trece, vreme vine.

Nici încline a ei limba Recea cumpana-a gândirii Inspre clipa ce se schimba Purtând masca fericirii, Ce din moartea ei se naste Si o clipa tine poate; Pentru cine o cunoaste Toate-s vechi si noua toate.

Privitor ca la teatru Tu în lume sa te-nchipui: Joace unul si pe patru, Totusi tu ghici-vei chipu-i, Si de plânge, de se cearta, Tu în colt petreci în tine Si-ntelegi din a lor arta Ce e rau si ce e bine.

Viitorul si trecutul Sunt a filei doua fete, Vede-n capat începutul Cine stie sa le-nvete; Tot ce-a fost ori o sa fie In prezent le-avem

pe toate, Dar de-a lor zadarnicie Te întreaba si socoate.

Caci acelorasi mijloace Se supun câte exista, Si de mii de ani încoace Lumea-i vesela si trista; Alte masti, aceeasi piesa, Alte guri, aceeasi gama, Amagit atât de-adesu Nu spera si nu ai teama.

Nu spera când vezi miseii La izbânda făcând punte, Te-or întrece natarai, De ai fi cu stea în frunte; Teama n-ai, cata-vor iarasi Intre dânsii sa se plece, Nu te prinde lor tovaras: Ce e val, ca valul trece.

Cu un cântec de sirena, Lumea-ntinde lucii mreje; Ca sa schimbe-actorii-n scena, Te momeste în vârteje; Tu pe-alaturi te strecoara, Nu baga nici chiar de seama, Din cararea ta afara De te-ndeamna, de te cheama.

De te-ating, sa ferii în laturi, De hulesc, sa taci din gura; Ce mai vrei cu-a tale sfaturi, Daca stii a lor masura; Zica toti ce vor sa zica, Treaca-n lume cine-o trece; Ca sa nu-ndrăgesti nimica, Tu ramâi la toate rece.

La multi ani! Va doresc un an extraordinar!

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/ce-am-fost-si-ce-o-sa-fiu>)

Fobie de realitate

De **Serban-George Necsa-Damacus**,

Stăteam acum, de Sărbători, mai mult ca de obicei pe Facebook, analizând comportamentul meu și al colegilor în perioada asta. Am ajuns la o concluzie alarmantă: comunicarea între tineri este la fel de artificială ca lumina de neon. Nu sunt primul care expune această problemă, dar sper că o analiză obiectivă a subiectului să né mai aducă, pe cât posibil, pe calea normalității.

Mi-e frică. Asta né caracterizează comunicarea. Fie că sunt colegi de școală sau elevi americani, canadieni sau australieni, tuturor le e frică să comunice deschis. Am ajuns în halul în care nu mai putem să mergem la o persoană și să-i spunem franc: "Îmi place de tine". Dacă luăm doar acest exemplu, né punem întrebarea: De unde această frică? Răspunsul: né-am făcut-o cu mâna noastră (cu puțin ajutor de la mass-media)! S-a propagat stereotipul că noi, toți adolescenții, trebuie să fim niște șmecheri, să comunicăm doar prin priviri și să ținem sentimentele de orice natură undeva înăuntru. Altfel, vom fi ridiculizați, ostracizați. Poate că această problemă nu e încă atât de gravă în România, dar suntem pe o traiectorie descendentă.

Deci frica asta de ostracizare né face să né creem o lume a noastră — să-i zicem "profil". Și e mult mai comod. De ce să-i dau un telefon unui coleg de la care am nevoie de o informație,

că poate n-am chef de vorbă cu el și ăsta se lungeste! De ce să scriu un bilețel, când pot trimite un SMS. Apropo, chiar îmi plac emoticonurile — mai mult ideea din spatele lor: că poți reda un zâmbet, un element de mare frumusețe și complexitate, prin :) sau :D .

Măi, dar ce frică groaznică! Mă întreb tot mai des ce s-ar întâmpla dacă, în loc să fiu comod și să scriu un SMS, aş vorbi cu persoana respectivă între patru ochi. Ce se poate întâmpla cel mai rău? Cel mai groaznic scenariu pe care mi-l pot închipui este o serie de urlete sau o palmă peste față — OK, nu e bine, dar e chiar atât de grav? Când vom fi adulți, puși în fața unor probleme care variază de la lipsa banilor la posibilitatea de a face închisoare, ce vom face? Vom fi extrem de speriați? Poate vom intra în șoc toți și direct la UPU cu noi!

Lumea de mâine — și mai ales România de dincolo de orizont — are nevoie de tineri "țapeni", de oameni dintr-o bucată, cărora nu le e frică să ia taurul de coarne, să spună lucrurilor pe nume și să-și asume opinia și acțiunile.

"Profilul" nu e doar o modă, o fiță! Are rădăcini mult mai adânci, este odrasla mass-mediei, care a ajuns să spele de totului creierile tinere. A creat o frică artificială de ostracizare, de eliminare din societate, de stigmatizare! Dacă nici chiar tânărul nu e eliberat de spaimă și de griji, ce va face viitorul adult? Soluția e simplă: o doză sănătoasă de ignoranță, atât la adresa mass-mediei, cât și la adresa colectivului. Colectivul nu va împărtăși muștrările tale de conștiință sau schimbările negative pe care tu însuși și le-ai impus de dragul integrării!

Așadar, colegi de tinerețe, eliberați-vă! Comunicați deschis unul cu altul, fără ascunzișuri, fără frică. Lăsați "profilul" doar pentru urgențe. Poate că vă este greu și vi se pare inutil, dar artificialul nu compensează niciodată pentru realitate, oricât de crudă sau de tranșantă se dovedește a fi.

Spuneți-vă unul altuia mai des: *Te iubesc, Scuză-mă, Mulțumesc*. S-ar putea să fie schimbarea cea mai de preț pe care o puteți face în societate.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/fobie-de-realitate>)

Anturajul spune multe despre noi, uneori chiar totul

De **Cristian Ghingheș**,

Am o mulțime de prieteni care "s-au stricat" stând într-un anturaj specific. Cunosc gășculițe și bisericuțe care, prin manipulare voită sau nu, sunt în stare să transforme fundamental un om, fie el și adult. Prefer să nu ies în oraș decât să fiu văzut cu oameni care își fac rău singuri sau care m-ar trage în jos prin acțiunile lor nesăbuite: injură, vor permanent răul altora, nu le pasă de viitorul lor, se droghează, fac curvă și pierd anii lor de glorie, ani care ar putea să îi folosească pentru dezvoltare personală și, de ce nu, în timp, profesională.

Aș înnebuni să îl văd pe copilul meu umblând cu fii de interlopi. Aș înnebuni să îl văd pe fiu-meu cuplat cu o sugătoare de bani care își petrece jumătate de copilărie beată și drogată prin cluburi și jumătate prin magazine. Aș turba să o văd pe fiică-mea că își schimbă partenerii ca pe șosete, pretinzând cadouri scumpe și purtându-se ca ultima panarama, vorbind pe unde merge mult, tare și prost. La-aș face copiilor mei o educație timpurie și le-aș arăta că un om normal la cap nu se îmbracă la -5 grade cu colanți. Le-aș vorbi ore întregi despre educație, i-aș învăța să fie civilizați și să respecte comunitatea în care trăiesc. Cred în continuare că né-ar fi mai bine tuturor dacă am respecta regulile comunității în care trăim (oraș, țară, companie, școală, etc) și dacă né-am purta ca atare.

Mi-ar fi greu să îmi spăl imaginea dacă zi de zi aș ieși cu un grup de băiețași care sunt hoți sau proxeneți, corect? Automat, chiar dacă aud tot mai des că nu trebuie să né pese ce spune lumea din jur, voi fi catalogat și eu ca fiind hoț sau proxenet. Umblu cu ăia, deci sunt ca ei. Vorba se duce peste tot și chestia asta mă va urmări mult timp. Ei bine, de asta sunt eu atât de paranoic atunci când vine vorba de prieteni. Mă interesez și vreau să aflu cât mai multe despre cei din jurul meu: din ce familie provin, în ce grupuri își fac veacul și cum gândesc aceștia. Imaginea noastră, a oamenilor, nu este dată doar de noi înșine, ci și de cercurile în care né învățăm. Stai cu ăla, ești ca ăla. Peste tot în lume se pun astfel de etichete și societatea te pune la locul tău imediat.

E bine să ai prieteni cât mai diferiți, ca să te țină cu picioarele pe pământ și să îți dai seama astfel ce este bine și ce este rău. Însă ce faci atunci când cei răi, când cei care au o imagine de oameni de nimic sunt cei cu care îți petreci majoritatea timpului? Este o întrebare la care vreau să vă gândiți bine înainte să vă afișați în societate cu x, y sau z. Totul depinde de voi și de imaginea pe care vreți să "o vindeți" celorlalți.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/anturajul-spune-multe-despre-noi-uneori-chiar-totul>)

E timpul, e timpul...

De **Vicentiu-Eduard Dine**,

E timpul, dragi colegi. E timpul! E timpul pentru schimbare!
E timpul să ne trezim și să ridicăm România din cenușă. Și da,
poate că e prea greu, e o sarcină prea mare pentru umerii noștri
mici, de copii, adolescenți. Dar trebuie. Trebuie s-o facem.
Cum însă?

Cum să o facem însă? Păăă... simplu, simplu! Hai să ne
promovăm pe noi! Măcar în universul nostru mic să ne
promovăm modelele potrivite, măcar aici să creăm lucruri pozitive,
măcar aici să ne întrecem pozitiv între noi, să arătăm lumii faptul
că românii sunt și altfel față de cum ne știu ei...

Hai să o facem! E greu? Eu așa zice că nu. Asta vă urez eu în 2012
dragi prieteni, dragi elevi. Asta așa vrea eu pentru noi, elevii
români. Dar oare puteți voi să mă faceți să știu, să simt că nu
sunt doar vorbe goale, doar fabulații ale mele? M-ajutați voi,
oare, să-mi reprim propriile îndoieli?

Cât de mult mi-aș dori aceasta...

În altă ordine de idei, vă doresc să fiți sănătoși, elevi, profesori,
angajați, șomeri... oameni, în ultimă instanță (și cea mai
importantă) și fericiți.

Voi, colegi, simțiți ce simt și eu? Simțiți voi că e anul schimbării?
E anul în care noi trebuie să facem ceva. Și o să reușim! Deja se
întrevăd speranțe. Deja! Se vede cu ochiul liber faptul că suntem
ajutați de cadre competente, ca în cazul Consiliului Elevilor, că
suntem împinși de la spate de o generație trecută, a părinților,
dar opriți de o generație actuală (nu, nu a noastră) a celor care,
deznădăjduiți de realitate, ne aruncă otrăvuri. Ne spun că
suntem „ratați, incompetenți și idioți”. Le e frică de faptul că noi
le vom plăti pensiile, când ei vor fi bătrâni. Au o teamă,
o repulsie față de noi.

Ce-ar fi dacă le-am întoarce sentimentul? De ce să nu ne
privească cu admirație? De ce să nu fim respectați? E mai bine să
fim respectați, decât urâți, măi prieteni. Sau greșesc eu...?

**Da! Ați intuit corect! Acesta-i un îndemn! E un îndemn la
a face „altceva”! Altceva, înțelegeți?** E timpul să arătăm că
putem mai mult. Că putem să facem dintr-un sistem care poate,
dar nu e pus atât cât trebuie în funcțiune, un sistem model. Unul
la care să te uiți și să zici: „Uite, mă, aici am învățat eu! Aici am
făcut eu școala, mă. Aici m-am format și mă mândesc cu asta.
Și... să vezi, fiule, ce de lucruri interesante mai făceam...” Oare
e chiar atât de greu? V-aștept, dragi concetățeni să-mi faceți
visul realitate. Vă aștept cu brațele deschise!

Așa că.. să ne vedem sănătoși (dar mai ales, fericiți și împliniți) în
acest nou an. În 2012, oameni buni.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați
<http://wedu.ro/revista/e-timpul-e-timpul>)

Adolescent în 2065. Impresii. 52

De **Costin-Florian Miron**,

Un viitor, dar și un prezent. Un gând despre șansa de a exista.

Ziua 12 Jurnalul de impresii mi se părea o idee bună, dar după
vreo 50 de păreri, cred că trebuie să mai văd, să mai aud, să mai
descarc din memoriile colective, să mai sap prin arhiva pe care
taică-miu mi-a salvat-o, dar nu mi-a explicat-o niciodată.

Ziua 15 Am mai scris aici că îmi place să recunosc oamenii pe
stradă chiar dacă poartă echipamente de protecție. Și am reușit
de câteva ori. Mi-am dorit s-o recunosc și pe ea dar încă nu-i
detectez eticheta colorată de la pelerină. Oricum e frumos să știu
că m-am întâlnit cu profu' de competențe multiple sau cu
vânzătorul de hrană. Și totuși așa vrea să-i cunosc mai bine...

Ziua 16 Tot caut să-mi explice cineva de când au început
locuitorii așezării să poarte pelerine complete. Doar din cauza
virusilor (sau virusurilor?), mi se pare o nerozie, mai ales că
nimeni nu știe cu cine are de-a face pe stradă. E adevărat că în
așezare nu intră decât cetățenii înregistrați dar mie tot mi-ar
plăcea să văd mutra vecinului de deasupra când își găsește
transportorul blocat dimineața.

Noaptea (cred) 17 (?) Nu pot să dorm de vreo două ore. Se aude
sunetul rafinării, iar fabrica de metale noi se construiește din
temelii. Mă întreb pe ce bază o fi maică-mea... La asistente
medicale nu se acordă pauze lungi, iar drumul până acolo și
înapoi i-ar lua vreo două zile. Mi se tot spune să învăț. Am o tonă
de materiale, cărți în toate formatele, filme și totuși nu am chef
să trec prin ele. Măine dimineață mă trezește tata cât de
devreme și poate ajung și la ora de tehnologii primare. Dar mi-aș
dori să văd măcar o expresie, o furie, un zâmbet prostesc,
orice....

Ziua 22 Am văzut eticheta! Câte etichete din astea pot exista
într-o așezare?

Ziua 23 Am învățat cum să scap de zgomotele din înregistrări.
E ușor. Iar mâine poate chiar vine maică-mea. Sper s-o recunosc
la debarcare.

Ascultă, bunicule? Poate că tu știi pe cine vedeai pe stradă...
Tatăl tău era prieten cu tine iar pe mama ta o găseai în fiecare
seară acasă. Ești norocos bunicule, ia mai zi, "pe vremea mea în
anii 2000..."

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați
<http://wedu.ro/revista/adolescent-in-2065-impresii-52>)

De ce nu sunt de acord cu dreptul de vot la 16 ani

De **Cristian Ghingheș**,

Pe parcursul ultimelor săptămâni am asistat la câteva discuții pe tema introducerii dreptului de vot de la 16 ani. *Say whaaat?* Nu numai că nu sunt de acord cu această inițiativă, dar îi condamn și îi arăt cu degetul pe cei care au avut tupeul de a se gândi la asta. Dacă acest lucru se va întâmpla, vom asista la o degradare totală a sistemului de învățământ.

Alocațiile vor deveni un mijloc perfect de manevră al guvernanților, iar elevii vor fi tratați precum pensionarii. Vom auzi la televizor *“vă mărim alocațiile cu x la sută!”*. De asemenea, școala se va transforma într-un câmp minat al mitelor electorale. Vom muta politicul și campania electorală acolo unde acestea nu au ce căuta, și anume în școală. Vom avea profesori membri de partid care vor încerca să își prostească proprii elevi. Evident, nu toți vor face asta, însă o parte dintre ei vor recurge la astfel de practici de dragul unor sume infime.

Despre discuția referitoare la maturitatea puștilor din ziua de astăzi și concepția despre viață la 16 ani nici nu mai vorbesc. Pentru 90% dintre elevi dreptul de vot este ceva science-fiction. Această mare masă de tineri dezorientați ar vota după cum le indică profesorul activist de partid, și nicidecum după cum le dictează conștiința și perspectivele de viitor.

Este adevărat faptul că elevii au dreptul să cunoască mecanismele democrației încă de la liceu, dar asta se întâmplă deja. Alegerile din Consiliile Școlare ale Elevilor ce au loc în fiecare an în toate liceele și colegiile din țară îi învață pe elevi să voteze, respectiv să candideze. Există candidați pentru structurile de conducere ale acestor consilii ale elevilor, proiecte promise, comisii de votare, urne, cabine de vot, buletine de vot și campanii electorale.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/de-ce-nu-sunt-de-acord-cu-dreptul-de-vot-la-16-ani>)

Viața de zi cu zi

De **Maria Magdalena Simion**, -

Atunci când ești cu moralul la pământ și absorbit de gânduri negre, gândește-te că totul se întâmplă cu un scop, caută MOTIVUL. Încearcă să te gândești că problemele tale sunt minore pe lângă cele ale altor oameni.

I. În urmă cu câteva ore, mă aflam în tramvai, întreprându-mă către practică. Stăteam în picioare, evident ținându-mă de bară — ceea ce nu este important. Lângă mine apare un băiețel care se așează “pe vine”, în limbaj comun. Credeam că se ascunde de mama sa, o explicație mai bună chiar nu găseam. Peste puțin timp am realizat că încerca să se încălzească, avea mâinile pe acel “calorifer”. După puțin timp începe să cânte. Din tot ce spunea am ținut minte doar: “sunt un copil amărât...”. S-a ridicat și a mers dintr-un capăt la altul al tramvaiului.

Nu aveam la mine decât 2 lei pe care i-am dat. S-a întors și s-a așezat la fel ca prima dată: “pe vine”, cu mâinile pe “calorifer”. Se dezechilibrase, apoi a ridicat capul și s-a uitat la mine. I-am zâmbit mi-a zâmbit. Îmi pare rau că sunt aiurită de fel și nu-mi amintesc ce a făcut după aceea.

II. Când mă întorceam acasă, în același tramvai, un om ținea un copilaș mic de mână. Bărbatul avea agățată de gat o bucată de carton pe care scria că are trei copii și nu se descurcă cu banii.

Stăteam și mă gândeam: “Oare cine avea cea mai mare nevoie de acei 2 lei, chiar dacă era o sumă mică”.

III. În urmă cu mult timp, o așteptam pe mama în fața unei alimentare și tot acolo se afla un om în vârstă care cerșea. În timp ce-mi părea rău de el, m-a lăsat cu “gura căscată”: scosese din bluză un “teanc” de bani. Din cauza unor oameni care se prefac bolnavi, nu știi niciodată dacă ajuți pe cine trebuie.

De ce am scris despre acei oameni? Am vrut să “împărtășesc” anumite gânduri, idei. Despre acel copil care înghețase de frig în stație, care încerca să se încălzească și să primească niște bani. Cât de greu trebuie să-i fi fost acelui bărbat atunci când și-a luat copilul de mână, alături de acea bucată de carton... Probabil i-a fost foarte greu. De ce a făcut asta? Probabil că era disperat și nu știa ce să mai facă. Uneori né este rușine să facem anumite lucruri, dar oare acești oameni cum se simt atunci când sunt priviți de atâtea perechi de ochi? Dacă i-am întrebat oare ce ar răspunde? Oare și-ar povesti viața cu ochii plini de lacrimi? Probabil că da.

Nici acum nu știu sigur unde vreau să ajung, dar un lucru este sigur: sunt foarte mulți oameni în lumea asta care duc o viață mizerabilă, care nu mănâncă zile-ntregi, iar noi né batem joc câteodată de ceea ce avem. Nu observăm îndeajuns lucrurile bune din jurul nostru. Cu siguranță né-am plâns de propria noastră viață de o mie de ori, né-am înșirat problemele în șirag, fără să né gândim că alți oameni au mult mai multe pe cap.

Cu siguranță ceea ce am scris mai sus nu are legătură cu școala, dar are legătură cu viața de zi cu zi. Ceva de care ar trebui să ținem cont. Ce avem noi, iar ceilalți nu au?

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/viata-de-zi-cu-zi>)

Sfaturi pentru promovarea și comunicarea online

De **Mădălin Blidaru**,

În articol sunt prezentate câteva sfaturi pentru optimizarea promovării și comunicării organizaționale în online. În ziua de astăzi, promovarea unei organizații trebuie făcută și mediul online. Internetul reprezintă o sursă rapidă cu care puteți ajunge la țintă, dar, în același timp, o unealtă care nu trebuie tratată într-un mod superficial.

Este nevoie de folosirea unor metode pentru promovarea și comunicarea online care să ofere încredere și să denote profesionalism. De asemenea, trebuie să precizez că nu totul se rezumă la postarea articolelor pe diverse căi (rețele de socializare, site-uri), ci și la interacțiune. Este adevărat că va fi ocupat mai mult timp, însă un alt impact va fi creat, când cineva pune o întrebare și se răspunde.

Nu trebuie să uităm că nu totul se rezumă la un cerc restrâns — nu este indicat ca update-urile să fie făcute doar cu știri legate strict de pagina organizației. Se pot aduce informații din exterior, exemple de bună practică, știri de interes în acel domeniu, citate motivaționale. În felul acesta, în online, poate fi indicat faptul că este vorba despre o organizație deschisă și interesată, cu adevărat, de acel domeniu.

Un atu în promovarea online este reprezentat de buna capacitate de adaptare la alte medii. Ce se înțelege prin medii: apariția unor noi platforme, rețele de socializare și alte astfel de unelte, care încep să aibă un succes din ce în ce mai mare. Succesul, în cazul acesta, se poate măsura în impactul pe care îl are la nivel regional, național sau internațional sau dacă cooptează cât mai mulți membri ai publicului țintă.

Este recomandat să existe un filmuleț de prezentare, deoarece mesajele care fac apel la mijloacele audio-video rămân întipărite în mintea celor care le vizualizează și, de asemenea, sunt mult mai ușor de distribuit, mai ales dacă fișierul este uploadat pe YouTube, un loc de unde pot ajunge foarte ușor pe rețele de socializare și site-uri.

Site-ul de prezentare nu este suficient; este nevoie de interacțiune. Trebuie să fie trimise update-uri interesante și, de asemenea, filtrate și acestea. Când distribui un material pe Facebook prin intermediul unui link, este recomandat ca articolul de acolo să fie corect, să respecte normele de bun simț și să nu atace publicul cărui te adresezi. Chiar dacă nu este un articol de-al tău, faptul că îl promovezi lasă această impresie.

În prezent este necesar să existe pentru promovare, în cazul consiliilor județene ale elevilor, un site, o pagină Facebook și un cont pe Twitter. Site-ul este necesar pentru publicarea

articolelor, pozelor, știrilor și pentru promovarea organizației, pagina de Facebook (pagină, nu profil) ajută atunci când vrei să comunici și să ajungi mai repede la utilizatori, iar contul de Twitter este necesar pentru promovare, în special în exterior, deoarece oricine, dacă este interesat, va putea urmări și observa activitatea pe care o desfășoară organizația. Despre Google+ nu putem discuta încă, deoarece nu are, în acest moment, o popularitate ridicată în România, însă pe viitor s-ar putea să devină o trebuință.

De asemenea, nu trebuie să uităm că scopul este ca informația să ajungă la un număr cât mai mare de oameni. Nu putem forța unele persoane să arunce cu „like”-uri sau „retweet”-uri, iar prin postarea excesivă a aceluiași materiale nu se face altceva decât să se alunge cititorii. Cei ce vor fi interesați vor face acest lucru, vor transmite informația mai departe, atât în offline, cât și în online. Pentru a aduce un plus în relația cu publicul, se pot realiza sondaje pe diverse teme de a căror răspunsuri să se țină cont.

Un lucru important este ca identitatea vizuală – sigla, un eventual slogan – să fie aceleași pe toate aceste canale. Persoanele își vor aminti când vor auzi ceva despre organizație, în primul rând, sigla. Și, cu cât aceasta este mai vizibilă, cu atât brandul este mai bine promovat și are un viitor mai sigur pe această parte. De asemenea, rezultatele nu vor apărea peste noapte. Din acest motiv nu este recomandat ca sigla să fie schimbată. În concluzie, putem spune că trebuie să fim bucuroși că avem de partea noastră tehnologia și, mai ales, Internetul. Este un amic și trebuie tratat ca atare: are nevoie și de atenție pentru a oferi beneficii.

P.S.: Să nu uităm de adresele de mail oficiale, care să inspire, de asemenea, încredere – în cazul Consiliului Elevilor, o adresă de mail @consiliulelevilor.org sau @numedomeniwebsite.extensie, în relațiile pe externe, oferă un plus.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/sfaturi-pentru-promovarea-si-comunicarea-online>)

Primul meu DMD (deputy memory device)

De **Costin-Florian Miron**,

Un exercițiu de împăcare a ființei umane cu spaimele imediate ale avansului tehnic și științific. Tehnologia nu este un flagel, poate doar o nouă realitate pe care nu o stăpânim îndeajuns pentru a o înțelege. Totuși, orice exces are un revers neplăcut, astfel încât plăcerea de a utiliza o mașină nu trebuie să înlocuiască contactul uman firesc.

[— ADVANCED ADVERTISING SPOT —]

Sunt convins că ești ocupat zi de zi cu mii de taskuri la serviciu și sarcini casnice!

Sunt sigur că vrei mai mult timp liber!

Sunt convins că ai mai multe device-uri pe care le folosești pentru a-ți organiza viața și timpul!

Dar ce-ai spune de un singur device? Un aparat care să facă totul pentru tine, să țină minte când ai de cumpărat hrană, când ai de învățat la tehnologii, când să dormi, când să te distrezi și când să te odihnești?

Bineînțeles, decizia asupra vieții tale îți aparține în totalitate. Ești liber să decizi dacă dorești să închizi device-ul, dacă dorești să treci pe manual, pe sleep, pe record sau pe toate celelalte opțiuni extraordinare ale DMD.

Ești convins deja de utilitatea unui organizator iar decizia de a trece la noua tehnologie DMD nu este decât un pas logic și firesc.

Nimeni nu va mai putea uita nimic. DMD va funcționa ca un ceas etern care să planifice toată activitatea ta. Vei ști când să te ocupi de toate problemele tale de serviciu sau de acasă.

Nu trebuie decât să achiți o taxă minimă lunar și să permiți device-ului să memoreze toate acțiunile pe care le execuți într-o zi pe parcurs de câteva luni. În curând, aparatul va învăța tot ce trebuie să știe despre tine și te va conduce spre obiectivele tale în cel mai scurt timp.

Poate că ascuți încă sfaturile nostalgicilor după era dinainte de mașina completă dar, nu uita, omul este o ființă rațională și emoțională*, care decide în deplină cunoștință de cauză cum va folosi o mașină.

Mașina este un instrument, un tovarăș de drum, chiar un prieten de nădejde dar nu îți poate răpi sentimentul, emoția și trăirea. Alege device-urile DMD! Fii în pas cu noutatea!

* Conform definiției omului din 2032

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/primul-meu-dmd-deputy-memory-device>)

automat. Să fie un balon-umbră, mă gândesc. Să-l am peste tot și să mă folosesc de acele butoane pentru a rezolva orice problemă sau situație. Aș avea nevoie și de-o menajeră; mă grăbesc aproape tot timpul și uit de unele dintre ele în cine știe ce colț, sunt dezordonată și le amestec de nici eu nu mă mai găsesc printre ele. Și menajera asta să mi le pună în ordine. Nu-i ofer nimic, ba mai mult, aș vrea să nu fie parte din gândurile mele — n-am timp și de asta. Dar să fie acolo și să-și facă treaba eficient. Vreau formatori în balonul ăsta care să se ocupe de formarea, modelarea și dezvoltarea acestor gânduri astfel încât totul să fie incredibil de coerent, minuțios gândit și flawless atunci când le accesez pentru a le prezenta - da, desigur, le voi „accesa” pentru că totul va fi sortat și pus în locuri bine fixate.

Ah, ar fi minunat!

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/ordine-in-ganduri>)

Ordine în gânduri

De **Elena Gaina, Gândul**

Gândurile uneori: Sunt prea multe, vin din nimicuri, nu toate sunt constructive, nu multe sunt bune poate și mă pot ameți, ceea ce duce la altele. Balonul ar rezolva problemele. Spuneți DA balonului de gânduri!

Aș vrea un balon. Un balon mare, imens, în care să-mi pun toate gândurile. Și să fie transparent uneori și opac alteori. Și balonul ăsta să aibă butoane, instalație de climatizare, motor și pilot

WEDU: GENERAȚIA C

Revista “Wedu: Generația C”

Online: www.wedu.ro/revista

Social IT & Consiliul Național al Elevilor
2012

